

Arrest

nr. 347 872 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2024 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 april 2024 heeft verzoekster een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Deze aanvraag werd op 14 november 2024 onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.04.2024 werd ingediend en op datum van 02.09.2024 werd geactualiseerd door :

[E.A.I.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 15.12.2007 samen met haar moeder en haar broer een visumaanvraag type D indient, in functie van haar verblijfsgerechtigde vader. Deze aanvraag wordt goedgekeurd op 15.03.2010 en betrokkene komt op 08.04.2010 naar België. Op 07.12.2010 wordt zij in het bezit gesteld van een A-kaart, die op 14.12.2011 en op 17.01.2013 verlengd wordt. Echter, op 25.01.2013 wordt het verblijfsrecht van haar vader ingetrokken omdat hij zich schuldig gemaakt heeft aan een schijnhuwelijk. Het verblijfsrecht van betrokkene, dat gebaseerd was op het verblijfsrecht van haar vader, wordt ingetrokken op 29.01.2013. Deze beslissing ging gepaard met een bevel tot terugbrenging. Betrokkene dient op 13.08.2015 een eerste aanvraag gezinshereniging in functie van haar Belgische oom in. Deze aanvraag wordt geweigerd op 11.02.2016 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 08.03.2016 dient zij opnieuw een aanvraag gezinshereniging in, in functie van dezelfde referentiepersoon, die eveneens geweigerd wordt op 05.09.2016 en opnieuw gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 14.12.2016 dient betrokkene een aanvraag 9bis in die echter negatief wordt afgesloten op 25.04.2017 en ook gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene beroept zich op haar lang verblijf, waarbij zij benadrukt dat zij als minderjarige naar België kwam, een beslissing waarin zij niet gekend werd gezien haar leeftijd. Echter, we dienen op te merken dat betrokkene slechts over verblijfsrecht beschikte van 07.12.2010 tot 29.01.2013, als minderjarige. Echter, sinds 24.08.2015 is betrokkene meerderjarige en maakte ze zelf de beslissing om zich verder te nestelen in illegaal verblijf ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar al betekend werden. Bovendien kan het element van lang verblijf niet aanvaard niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien het behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er, minstens vanaf haar meerderjarigheid, van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij hier negen jaar naar school gegaan zou zijn en hier haar diploma basisonderwijs en het getuigschrift tweede graad secundair onderwijs behaalde. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij hier scholing volgde van 01.09.2010 tot 30.06.2015 maar hier haar diploma secundair onderwijs niet behaalde (het diploma basisonderwijs behaalde ze na haar eerste jaar secundair onderwijs). Betrokkene toont niet aan waarom het feit dat zij hier meer dan negen jaar geleden enkele jaren onderwijs volgde een actuele terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in Marokko niemand zou kennen en dat zij terecht zou komen in een land waarvan zij volledig vervreemd zou zijn. Echter, we stellen vast dat uit het administratief dossier blijkt dat zij samenwoont met haar vader, die echter niet over enig verblijfsrecht beschikt en er aldus voor kan kiezen om samen met zijn dochter terug te keren naar Marokko. Verder stellen we vast dat de verblijfplaats van haar broer onduidelijk is. Het administratief dossier bevat geen bewijzen meer van zijn aanwezigheid

sinds 2017, mogelijks keerde hij terug naar Marokko. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene of haar vader geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Haar vader verbleef meer dan 43 jaar in Marokko. Uit niets blijkt dat betrokkene totaal vervreemd zou zijn van de Marokkaanse taal en cultuur. Door te benadrukken dat zij volledig geïntegreerd is, toont ze niet aan dat ze totaal vervreemd zou zijn van Marokko en dat dit een dermate groot gevaar met zich meebrengt dat zij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren om een verblijfsaanvraag in te dienen. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat haar hele privé-en familielevens zich in België zou afspelen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar vader (waarmee ze samenwoont) en haar oom. Daarnaast verwijst ze nog naar verschillende andere familieleden die in België wonen maar hiermee wordt de verwantschap niet aangetoond. Met deze familieleden vormt betrokkene evenmin een gezinseenheid, noch toont ze aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze familieleden. Betrokkene vormt een gezinseenheid met haar vader, die echter niet over enig verblijfsrecht beschikt en er dus voor kan kiezen om samen met zijn dochter terug te keren naar Marokko. Uit niets blijkt dat zij hun gezinsleven, zoals dat hier bestaat, niet verder kunnen zetten in Marokko. Betrokkene beweert tenslotte dat zij samen met haar broer en zussen naar België kwam. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene enkel met haar broer naar België kwam, nergens in het dossier is er sprake van zussen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vijftien getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen, ondanks haar aankomst op 13-jarige leeftijd, en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste

rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het overlijden van haar moeder te België op 24.02.2011. Hoewel begrip opgebracht kan worden voor het intense verdriet dat het overlijden van een moeder op veertienjarige leeftijd met zich meebrengt, vormt dit geen actuele buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar Marokko bijzonder moeilijk maakt. We merken nog op dat betrokkene geen stukken voorlegt waaruit blijkt dat haar moeder in België begraven ligt, zodat aangenomen mag worden dat zij in Marokko begraven werd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op haar psychologische gezondheids-toestand. Een terugkeer zou een erg negatieve impact hebben op haar mentale gezondheid. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een attest van consultatie dd. 08.09.2023, dd. 26.10.2023, een psychologisch attest dd. 26.10.2023, 21.09.2023 en 21.05.2024 en een medisch overzicht dd. 20.03.2024. Echter, uit deze attesten blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Evenmin blijkt uit deze attesten dat de nodige psychologische zorgen niet in Marokko beschikbaar zouden zijn. Uit de voorgelegde attesten blijkt niet concreet dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in Marokko een ernstige en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand tot gevolg zou hebben. De ingeroepen psychologische gezondheidstoestand kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen sprake zou zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2010 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van bijzondere banden met België, dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat zij hier een uitgebreid netwerk opgebouwd zou hebben, dat zij een fitness abonnement zou hebben, dat zij gewerkt zou hebben als jobstudent in de schoonmaaksector, dat zij zwemlessen gevolgd zou hebben, dat zij een uitgebreid netwerk zou hebben, dat zij uitstekend Nederlands zou spreken, dat zij niet ten laste zou vallen van de Belgische overheid, dat zij vijftien getuigenverklaringen voorlegt evenals een bewijs van inschrijving bij basic fit, een tewerkstellingsattest, een bewijs van inschrijving voor zwemlessen, drie werkbeloftes en een diploma hairstyling dd. 12.05.2024) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op:

"Schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel."

Zij betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel,

Verzoekster had de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG als buitengewone omstandigheid vermeld als basis voor de aanvraag.

De bestreden beslissing maakt enkel melding ('...en de Richtlijn 2008/115/EG') van dit gegeven en stelt dat deze Richtlijn in de Belgische wetgeving is opgenomen via artikel 9bis vreemdelingenwet en dat verzoekster zich niet in buitengewone omstandigheden van artikel 9bis bevindt.

Dit is onjuist. Artikel 6.4. van de Richtlijn is als dusdanig niet omgezet in de Belgische wetgeving, alleszins niet in artikel 9bis vreemdelingenwet. Vermeld artikel van de Richtlijn hanteert een veel ruimere, minstens een andere rechtsbasis dan artikel 9bis vreemdelingenwet. De begrippen 'ten allen tijde schrijnende gevallen om humanitaire of om andere redenen' zijn veel ruimer dan het begrip buitengewone omstandigheden.

Het motief faalt bijgevolg.

Verzoekster heeft artikel 6.4. van de Richtlijn in de aanvraag opgenomen als algemene rechtsbasis voor de aanvraag, dus ook wat betrof het aspect ontvankelijkheid.

Artikel 6.4. van de Richtlijn heeft die algemene draagwijdte en slaat door haar inhoud en formulering op alle fases van de beoordeling, dus ook op de ontvankelijkheidsfase. De Richtlijn 6.4. zegt letterlijk: 'De lidstaten kunnen ten allen tijde in schrijnende gevallen...'. Het begrip 'ten allen tijde' houdt in dat hier geen specifieke voorwaarden voor ontvankelijkheid kunnen geëist worden.

Alleszins faalt de bestreden beslissing door artikel 6.4. Richtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en door deze gelijk te stellen met artikel 9bis vreemdelingenwet. Er is geen criterium van 'schrijnend geval, humanitaire of andere redenen' in overweging genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, hoewel verzoekster dit uitdrukkelijk had opgeworpen.

Tweede onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoekster de duur van haar lang verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft, dat zij de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd en gepoogd heeft de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, dat zij slechts enkele jaren over legaal verblijf beschikt heeft, ...

Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan een opsomming van de door verzoekster gevoerde procedures.

Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu april en november 2024) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoekster de machtiging niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoekster.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoekster via humanitaire regularisatie en met negatie van bevelen om het grondgebied te verlaten, zelf verantwoordelijk is voor haar lang verblijf in België.

Het gegeven dat er regularisatieprocedures zijn gevoerd en bevelen zijn genegeerd, zegt op zich dan ook niets over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoekster in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden 'omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoekster anno 2024 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat zij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in haar land van herkomst, in casu Marokko, bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoekster beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of zij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.

Dat verzoekster het lange verblijf, dat zij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand gewerkt zou hebben, is niet terzake. In ieder geval is verzoekster als minderjarige naar België gekomen en stond zij destijds onder het ouderlijk gezag van haar ouders. Verzoekster mag dan wel op 25.08.2017 meerderjarig geworden zijn, zij diende haar vader nog steeds te gehoorzamen. Verwerende partij gaat er verder van uit dat men vanaf de dag dat men meerderjarig wordt, volledig zelf de verantwoordelijkheid van bepaalde beslissingen draagt.

In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoekster om de aanvraag in Marokko te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met haar handelwijze in België; het gaat er om dat zij, welke ook haar verantwoordelijkheid hiervoor is, zeer lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat zij

normaal gesproken niet meer terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen. Verwerende partij negeert hierbij het gegeven dat de moeder van verzoekster in België gestorven is en dat de vader van verzoekster al heel oud is. Verzoekster heeft al jaren geen contact meer met de familie langs moederszijde. Gelet op de oudere leeftijd van de vader van verzoekster, zijn er verder niet veel familieleden van de vader nog in leven. Althans heeft verzoekster ook met hen geen contacten.

Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het privéleven van verzoekster.

In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoekster bekend dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die, zoals verzoekster, afkomstig zijn uit het Marokko.

Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde personen/families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.

Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Derde onderdeel,

Verzoekster had specifieke motieven ingeroepen waarom zij de aanvraag niet in Marokko kon doen.

Het ging om een geheel van argumenten: Ononderbroken verblijf van 14 jaar in België waarvan 3 jaar in legaal verblijf- duurzame lokale verankering in België - bijzondere banden met België – prangende humanitaire situatie – schrijnende situatie – artikel 8 EVRM

Verzoekster merkt in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.

De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden. Wanneer verwerende partij wel het geheel voor ogen zou houden, zou zij tot een andere beslissing gekomen zijn.

Verzoekster is immers als twaalfjarig kind naar België afgereisd samen met haar mama en broer. Zij had geen zeggenschap in deze keuze van haar ouders. De moeder van verzoekster is gestorven aan maagkanker na een intensieve strijd. Verzoekster heeft hierdoor een intense familiale band bestendigd met haar tantes, nonkels, neven en nichten die in België wonen en over legaal verblijf in België beschikken.

De situatie van verzoekster is werkelijk schrijnend. Een situatie die destijds gecreëerd is geworden door haar ouders en waarvan zij op heden de gevolgen dient te dragen.

In ieder geval blijkt uit de aanvraag 9-bis duidelijk dat verzoekster enkel haar kindertijd in Marokko heeft doorgebracht; tijdens deze periode worden doorgans geen duurzame engagementen opgenomen.

Gelet op haar lang verblijf in België en gelet op de zeer jonge leeftijd van verzoekster bij haar komst naar België, heeft verzoekster in Marokko geen netwerk meer om op terug te vallen. De leden van haar vroeger kerngezin wonen vooral in België en daarnaast ook in Spanje.

Ook met de bijgebrachte psychologische attesten houdt verwerende partij geen rekening. Verwerende partij doet deze attesten af als onbelangrijk. Verwerende partij diende, het redelijkheids-beginsel in acht genomen, ernstig te motiveren waarom deze psychologische attesten geen bijzondere omstandigheid uitmaken in hoofde van verzoekster die op twaalfjarige leeftijd naar België gereisd is en haar moeder aan kanker verloren is enkele jaren later.

De gemachtigde komt aldus op onzorgvuldige en onredelijke wijze tot het besluit dat de integratie van verzoekster en diens opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst en onvoldoende zijn om te wegen als buitengewone omstandigheid

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden nu het duidelijk is dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

Vierde onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoekster in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden. Er wordt verwezen naar 'oude' rechtspraak van de RvV, waarvan de arresten overigens geen precedentswaarde hebben.

Verzoekster heeft overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, vestiging van het centrum van hun belangen in België, ... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Bovendien sloeg ondermeer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, zoals hoger ook reeds aangehaald.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de "Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU" wordt opgeworpen.

De bestreden beslissing past geen Unierecht toe en derhalve kan verzoekster niet dienstig de schending van een bepaling van het betrokken Handvest opwerpen.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Alle door verzoekster aangebrachte omstandigheden worden één na één, op een overzichtelijke wijze weergegeven en op een individuele wijze besproken, waarbij duidelijk wordt gemaakt waarom de aangevoerde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet .

Verzoekster zet niet uiteen waarom de motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling vormt van de formele motiveringsplicht.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer verzoekster de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en dus kan worden geacht ze te kennen.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verweerder zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Er kan slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld.

2.5. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Lezing ervan luidt tot de conclusie dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog dat ze een prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) als buitengewone omstandigheid heeft vermeld als basis voor de aanvraag.

Ook verzoeksters betoog, *“De bestreden beslissing maakt enkel melding (‘...en de Richtlijn 2008/115/EG’) van dit gegeven en stelt dat deze Richtlijn in de Belgische wetgeving is opgenomen via artikel 9bis vreemdelingenwet”* mist manifest feitelijke grondslag vermits dit niet kan worden gelezen in de bestreden beslissing.

2.7. Artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt: *“4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”*

2.8. Verzoekster kan deze bepaling niet meer laten zeggen dan wat ze zegt, namelijk dat als wordt beslist tot het toekennen van een verblijfsvergunning om humanitaire of om andere redenen – wat volledig behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de lidstaten en in casu niet het geval is – er in dat geval geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd of een eerder uitgevaardigd terugkeerbesluit wordt ingetrokken of opgeschort. Deze bepaling viseert enkel en alleen de verhouding tussen het afleveren van een verblijfsvergunning om humanitaire of om andere redenen en het al dan niet uitgevaardigde terugkeerbesluit.

De Terugkeerrichtlijn gaat over terugkeerbesluiten en besluiten die ermee samenhangen, zoals een inreisverbod en over niets anders. De bestreden beslissing is geen terugkeerbesluit of besluit dat ermee samenhangt en dus kan verzoekster niet dienstig de schending opwerpen van artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.9. Een eerste kernpunt van het betoog ter ondersteuning van het tweede onderdeel van het middel is dat de bestreden beslissing een opsomming bevat van de door verzoekster gevoerde procedures en erop wijst dat ze zelf verantwoordelijk is voor haar lang verblijf in België. Volgens haar is verweerder hiermee niet nagegaan of er buitengewone omstandigheden zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging, waarbij ze de definitie van dergelijke omstandigheden geeft.

2.10. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog vermits de bestreden beslissing duidelijk maakt dat verweerder wel degelijk is nagegaan of de omstandigheden die verzoekster blijkens haar aanvraag heeft ingeroepen, omstandigheden zijn die maken dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag om verblijfsmachtiging in haar land van herkomst in te dienen. Dat verweerder daarbij herinnert aan verzoeksters verblijfsparcours, maakt niet dat hij zich hiertoe bij de afweging van de ingeroepen omstandigheden heeft beperkt.

2.11. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel achten dat als verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag als buitengewone omstandigheid verwijst naar haar lang verblijf in het Rijk waarbij ze als minderjarige in het Rijk toekwam, verweerder haar verblijfsparcours oplijst aan de hand van het administratief dossier en hierbij tot de vaststelling komt dat verzoekster slechts over een verblijfsrecht in het Rijk beschikte van 7 december 2010 tot 29 januari 2013, dat ze meerderjarig werd op 24 augustus 2015 en dat ze verder in het Rijk verbleef ondanks aanvragen gezinshereniging en een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die tot niets geleid hebben en gepaard gingen met bevelen om het grondgebied te verlaten. Hiermee maakt verweerder duidelijk dat ze zeker als meerderjarige, vanaf augustus 2015 dus, en aan de hand van de uitgereikte bevelen om het grondgebied te verlaten behoorde te weten dat ze niet langer in het Rijk vermocht te verblijven. Dit stelt hij ook zo uitdrukkelijk in de bestreden beslissing, *“Betrokkene was er, minstens vanaf haar meerderjarigheid, van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten [...]”*.

Verzoekster werpt op dat verweerder er van uitgaat dat men vanaf de dag dat men meerderjarig wordt, volledig zelf de verantwoordelijkheid voor bepaalde beslissingen draagt. Zij diende haar vader steeds te gehoorzamen, zo stelt ze. Hiermee toont verzoekster niet aan dat deze veronderstelling van verweerder in haar geval kennelijk onredelijk is. Het vormt een afdoend antwoord op verzoeksters argument dat ze slechts 13 jaar en dus minderjarig was toen zij naar België kwam en geen enkele zeggenschap heeft gehad in de keuze om naar België te komen en hier te verblijven. Dat ze haar vader diende te gehoorzamen, maakt niet dat ze niet behoorde te weten vanaf haar meerderjarigheid dat ze op illegale wijze vertoefde in het Rijk.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar langdurig illegaal verblijf, is woordgebruik waarover verzoekster valt, maar dit kan de pertinentie van de door verweerder gedane beoordeling niet onderuit halen, net zo min als de volgende op zich reeds schragende overwegingen over verzoeksters argument inzake lang verblijf

“[...] Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland”.

“[...] Echter, we dienen op te merken dat betrokkene slechts over verblijfsrecht beschikte van 07.12.2010 tot 29.01.2013, als minderjarige. Echter, sinds 24.08.2015 is betrokkene meerderjarige en maakte ze zelf de beslissing om zich verder te nestelen in illegaal verblijf ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar al betekend werden. Bovendien kan het element van lang verblijf niet aanvaard niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien het behoort tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er, minstens vanaf haar meerderjarigheid, van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij

het grondgebied diende te verlaten [...] Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021)."

Verzoekster gaat niet in concreto in op deze overwegingen. Ze toont bijgevolg niet aan dat ze kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel zijn in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ze toont ook niet aan dat verweerder met deze afwegingen het begrip buitengewone omstandigheden, zoals geduid in het in het verzoekschrift aangehaalde arrest van de Raad van State, met de voeten treedt.

Verzoekster kan verder niet dienstig opwerpen dat verweerder het gegeven zou negeren dat haar moeder in België is gestorven. Immers kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen:

"Betrokkene beroept zich op het overlijden van haar moeder te België op 24.02.2011. Hoewel begrip opgebracht kan worden voor het intense verdriet dat het overlijden van een moeder op veertienjarige leeftijd met zich meebrengt, vormt dit geen actuele buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar Marokko bijzonder moeilijk maakt. We merken nog op dat betrokkene geen stukken voorlegt waaruit blijkt dat haar moeder in België begraven ligt, zodat aangenomen mag worden dat zij in Marokko begraven werd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Ze werpt verder op dat verweerder negeert dat haar vader al zeer oud is. Blijkens de in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft verzoekster dit niet als dusdanig opgeworpen als een buitengewone omstandigheid die haar verhindert de aanvraag in België in te dienen. Bovendien wijst de bestreden beslissing erop: *"Echter, op 25.01.2013 wordt het verblijfsrecht van haar vader ingetrokken omdat hij zich schuldig gemaakt heeft aan een schijnhuwelijk"* alsook *"Echter, we stellen vast dat uit het administratief dossier blijkt dat zij samenwoont met haar vader, die echter niet over enig verblijfsrecht beschikt en er aldus voor kan kiezen om samen met zijn dochter terug te keren naar Marokko."* Voor de volledigheid wijst de Raad erop dat ook verzoeksters vader een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis had ingediend, dat deze ook onontvankelijk werd verklaard en dat het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van 4 juni 2026 met nr. 347 874.

Ten slotte, in de bestreden beslissing kan worden gelezen: ***"Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in Marokko niemand zou kennen en dat zij terecht zou komen in een land waarvan zij volledig vervreemd zou zijn. Echter, we stellen vast dat uit het administratief dossier blijkt dat zij samenwoont met haar vader, die echter niet over enig verblijfsrecht beschikt en er aldus voor kan kiezen om samen met zijn dochter terug te keren naar Marokko. Verder stellen we vast dat de verblijfplaats van haar broer onduidelijk is. Het administratief dossier bevat geen bewijzen meer van zijn aanwezigheid sinds 2017, mogelijks keerde hij terug naar Marokko. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene of haar vader geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Haar vader verbleef meer dan 43 jaar in Marokko. Uit niets blijkt dat betrokkene totaal vervreemd zou zijn van de Marokkaanse taal en cultuur."***

Verzoekster werpt op: *"Verzoekster heeft al jaren geen contact meer met de familie langs moederszijde. Gelet op de oudere leeftijd van de vader van verzoekster, zijn er verder niet veel familieleden van de vader nog in leven. Althans heeft verzoekster ook met hen geen contacten."*

Verzoekster heeft blijkens haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag echter niet meer opgeworpen dan dat ze in Marokko niemand kent en aldaar niet op een netwerk kan rekenen. Verzoekster kan niet dienstig in de fase van haar verzoekschrift opgeworpen buitengewone omstandigheden gaan aanvullen of preciseren. Het betreft alleszins niet meer dan een bloot betoog. Dit kan derhalve niet aantonen dat de bovenvermelde geciteerde overwegingen kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel zijn.

2.12 Een tweede kernpunt van het betoog ter ondersteuning van het tweede onderdeel van het middel is dat het niet volstaat elke ingeroepen omstandigheid op zich te beoordelen maar dat het geheel van de omstandigheden moet worden bekeken. Verder wijst verzoekster op andere gelijkaardige situaties waarbij personen wel geregulariseerd werden, waarbij ze gewag maakt van een *"criterium dat informeel gekend is"*.

2.13. De Raad ziet niet in en verzoekster legt ook niet uit hoe ingeroepen omstandigheden die elk op zich niet als buitengewoon worden beschouwd in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, samen genomen wel als dusdanig kunnen worden beschouwd. Verder toont verzoekster niet met concrete gegevens aan dat gelijkaardige gevallen als het hare wel hebben geleid tot het ontvankelijk verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging en dat er sprake zou zijn van willekeur. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaat voorts niet gepaard met het hanteren van criteria inzake omstandigheden die als buitengewoon kunnen gelden. Dit

zou afbreuk doen aan de ruime discretionaire bevoegdheid waarover verweerder beschikt bij de beoordeling of omstandigheden buitengewoon zijn in de zin van voormelde bepaling.

Het tweede onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

2.14. In een derde onderdeel van het middel werpt verzoekster opnieuw op dat alle ingebrachte *“motieven”* in hun geheel in overweging moeten genomen worden. Dit is een herhaling van het betoog ter ondersteuning van het tweede onderdeel van het middel. Er kan dus naar verwezen worden. Leidt niet tot een andere beoordeling: verzoeksters oplijsting van de elementen die haar zaak kenmerken. Verzoekster toont hiermee niet aan dat de gedane beoordeling ervan kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel is.

Verder kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op haar psychologische gezondheids-toestand. Een terugkeer zou een erg negatieve impact hebben op haar mentale gezondheid. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een attest van consultatie dd. 08.09.2023, dd. 26.10.2023, een psychologisch attest dd. 26.10.2023, 21.09.2023 en 21.05.2024 en een medisch overzicht dd. 20.03.2024. Echter, uit deze attesten blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Evenmin blijkt uit deze attesten dat de nodige psychologische zorgen niet in Marokko beschikbaar zouden zijn. Uit de voorgelegde attesten blijkt niet concreet dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in Marokko een ernstige en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand tot gevolg zou hebben. De ingeroepen psychologische gezondheidstoestand kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door haar bijgebrachte psychologische attesten. Het is niet omdat verweerder ze niet weerhoudt, dat hij hiermee geen rekening heeft gehouden of ze als onbelangrijk bestempelt. Verzoekster acht de gedane beoordeling niet ernstig en redelijk maar deze appreciatie en haar betoog waarbij ze benadrukt dat ze als minderjarige naar België is gekomen en dat haar moeder hier overleden is, kan de gedane beoordeling niet aan het wankelen brengen.

Ten slotte poneert verzoekster, *“De gemachtigde komt aldus op onzorgvuldige en onredelijke wijze tot het besluit dat de integratie van verzoekster en diens opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst en onvoldoende zijn om te wegen als buitengewone omstandigheid.”* Met deze overtuiging kan ze in de punt 2.11. in het vet aangehaalde overwegingen niet onderuit halen.

Het derde onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.15. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds enige tijd in België gehuisvest zou zijn, dat zij reeds deel uitgemaakt zou hebben van de arbeidsmarkt en dat zij kansen zou hebben op de arbeidsmarkt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Deze beoordeling is deugdelijk pertinent en in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde immers in het aangehaalde principiële arrest dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ... en dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend. Verzoekster toont met haar algemeen betoog dat de betrokken elementen in haar aanvraag ten gronde werden uitgewerkt maar ook in het onderdeel ontvankelijkheid werden opgenomen, niet aan dat zich in haar geval een andere beoordeling opdringt.

Bovendien gaat verzoekster eraan voorbij dat de bestreden beslissing tevens stelt, *“Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland.”*

Waar verzoekster opnieuw verwijst naar artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn waarvan ze gewag zou hebben gemaakt in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel.

Het vierde onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

2.16. De Raad besluit bijgevolg dat verzoekster met haar betoog waarbij ze nagenoeg nergens concreet ingaat op de door verweerder gedane overwegingen, niet aantoont dat deze bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, disproportioneel of met schending van het gelijkheidsbeginsel tot zijn besluit is gekomen of dat dit besluit strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters overtuiging dat gezien de elementen die haar zaak kenmerken de bestreden beslissing niet deugt, kan niet tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is derhalve voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA